

ПЪЖТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА IV	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ. ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . . . 30 ЛВ. ЗА ЧУЖБИНА . . . . . 80 ЛВ. ОТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.	Одобрень и препоръчанъ отъ Министерство на Народното Просвъщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г. РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ	РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ, ЦАРИЦА ИОАННА № 18 Пощ. чекова сметка № 1328	БРОЙ 21
---------------------	--	---	---	-------------------

Приказка за малкия Гърбушко

(Изъ Хиляда и една нощъ)

Имаше едно време въ Кахгаръ единъ шивачъ, който живѣше охолно съ жена си. Една вечеръ единъ Гърбушко дойде, седна на вратата на дюкянчето, въ което шивачътъ шиеше, и започна да тупа на дааре и да пѣе. На шивачътъ се харесаха пѣснитѣ му и той реши да го заведе въ къщи.

— Съ забавнитѣ си пѣсни, той ще ни весели следъ вечеря, си помисли шивачътъ.

Гърбушко прие, шивачътъ затвори дюкянчето си и двамата отидоха въ къщата на шивача.

Щомъ пристигнаха, жената на шивача сложи на масата хубава сготвена риба. Почнаха да ядатъ и Гърбушко за нещастие глътна една голѣма кость, задави се и следъ малко умрѣ. Шивачътъ се исплаши много, ако властитѣ узнаеха за това, него и жена му можеха да ги смѣтнатъ за убийци.

Тогава той намисли да се отърве отъ трупа. Спомни си, че наблизко живѣше единъ еврейинъ — лѣкаръ; хванаха съ жена си гърбавия — единиятъ за краката, а другиятъ за главата и го занесоха предъ къщата на лѣкаря. Почукаха. На слугинята, която слѣзе да отвори казаха, че сж довели единъ тежко боленъ човѣкъ и когато тя отиде да съобщи това на лѣкаря, шивачътъ и жена му изкачиха бързо трупа по стълбата, оставиха го тамъ и си отидоха у дома.

Когато слугинята собщи на лѣкаря, че сж довели тежко боленъ, той се зарадва.

— Еземи лампата, каза той на слугинята и върви следъ мене.

И, безъ да почака да му свѣтнатъ, той излѣзе бързо, но се спъна отъ Гърбушко и толкова силно го ритна, че той се изтърколи по стълбата.

Когато слугината донесе лампата и лѣкарътъ видѣ долу трупа на Гърбушко, силно се исплаши.

— Горкиятъ азъ! — заваяка се той. Дребничъкъ боленъ. Азъ съмъ причина за смъртта му, ще ме арестуватъ като убиецъ.

При все, че бѣше много развълнуванъ, той затвори вратата, за да не мине нѣкой и да види трупа, после взе мъртвеца и го занесе въ стаята на жена си, която щѣше да припадне отъ страхъ като го видѣ.

Тѣ почнаха да се съветватъ, но колкото и да си блѣскаше главата, лѣкарътъ не можа да измисли какъ да се отърве отъ тази неприятностъ; но жена му, по-хитра отъ него каза:

— Хайде да занесемъ трупа на терасата и отъ тамъ да го спуснемъ въ коминия на къщата на нашия съседъ — мюсюлманинъ.

Този мюсюлманинъ бѣше доставчикъ на султана; доставяше: зехтинъ, масло и разни други масла и имаше магазинъ, въ който плъховетѣ и мишките прѣвѣха голѣми пакости.

Лѣкарътъ и жена му занесоха Гърбушко на терасата, прекараха едно вѣже подъ мишницитѣ му и го спуснаха презъ коминия въ стаята на доставчика, но тѣй полекичка, че застана на краката си до стената, като че ли бѣше живъ.

Въ това време доставчикътъ се върна у дома си отъ едно сватбено угощение. Можете да си представите колко се смая той, като видѣ единъ човѣкъ застаналъ въ огнището. Той помисли, че това е крадецъ, взе една тояга и заудря Гърбушко.

— А, а, викаше той, азъ мислѣхъ, че плъхове и мишки ядатъ маслата, а ти си слизалъ презъ

коминия да крадешъ! Не вървамъ и утре пакъ да дойдешъ.

Трупътъ падна по очи на земята, доставчикътъ го удари още нѣколко пѣти, но най-последно забеляза, че той никътъ не шава, спрѣ, разгледа го и видѣ, че е трупъ.

— Какво направихъ, клетникъ азъ! — извика той; убихъ човѣкъ. Ахъ, колко далече ме отведе гнѣвал Велики боже, ако не се смилишъ надъ мене, животътъ ми е свършенъ.

И той вдигна трупа на гърба си, излѣзе отъ къщи, отиде до края на улицата, изправи умрѣлия до единъ дюкянъ и се върна безъ да погледне назадъ.

Малко преди да се съмне единъ търговецъ — христианинъ, който бѣше гулялъ цѣла нощъ, излѣзе за да отиде на баня. Когато мина покрай Гърбушко, той го бутна безъ да ще и трупътъ се струполо на гърба му. Търговецътъ помисли, че това е нѣкой злосторникъ, удари го съ юмрукъ по главата нѣколко пѣти и започна да вика за помощъ.

Стражарътъ дотича, и като видѣ, че единъ христианинъ бие мюсюлманинъ, попита го:

— По каква причина биешъ тоя правовѣренъ?

— Той искаше да ме ограби, отговори търговецътъ, хвърли се върху мене, да ме хване за гушата

— Доста си си отмѣстилъ, отвърна стражарътъ и го дръпна за ржката.

И въ сжщото време протегна ржка на Гърбушко да му помогне да стане и тогава видѣ, че той е мъртавъ.

— О, о! каза той, значи единъ христианинъ е посмѣлъ да убие единъ мюсюлманинъ.

И той арестува христианина и го заведе въ затвора.

Сждията разпита христианина, който не можа да отрече престѣплението си. Издигнаха бѣсилка

и глашатаи разгласиха, че ще бѣсятъ единъ христианинъ, който е убилъ единъ мюсюлманинъ.

Извадиха търговеца отъ затвора, заведоха го подъ бѣсилката и палачатъ, като му върза едно вѣже на шията, щѣше да го издигне въ въздуха, когато доставчикътъ на султана разбута тълпата, излѣзе напредъ и извика:

— Чакайте, чакайте, не е той убиецътъ, а азъ.

И той разказа какъ бѣше убилъ Гърбушко и какъ го занесълъ до местото дето го намѣрилъ търговецътъ.

— Щѣхте да убие единъ невиненъ. Доста ми е, че съмъ убилъ единъ мюсюлманинъ, нѣма защо да си товари съвестята съ смъртта на единъ христианинъ, който не е виновенъ.

Като чу тая изповѣдъ, сждията каза на палача:

— Остави христианина да си върви, а обѣси тоя човѣкъ, който е истинскиятъ виновникъ.

Палачътъ пусна търговеца и метна вѣжето на шията на доставчика. Но тѣкмо щѣше да го издигне, чу се гласътъ на евреина лѣкаръ, който мигаше и викаше да почакатъ.

Когато дойде предъ сждията той каза:

— Господарю, тоя мюсюлманинъ не заслужава смъртъ. И разказа какво се бѣше случило въ къщата му.

— Азъ съмъ убиецътъ и макаръ да извършихъ убийство безъ да искамъ, решихъ да изкупя престѣплението си, да не ми тежи на съвестята смъртта на двама мюсюлмани.

Щомъ сждията се убеди, че евреинътъ е убиеца, заповѣда на палача да го хване и освободи доставчика на султана.

Но едва палачътъ метна вѣжето на врата на евреина, чу се гласа на шивача, който разблѣска народа за да се приближи до бѣсилката.

— Господарю, каза той, насмалко щѣхте да погубите живота на трима невинни. Ако ме изслушате, ще разберете кой е истинския убиецъ на Гърбушко. И той разказа точка по точка, какво му се бѣше случило.

Когато се разиграваше тая сцена подъ бѣсилката, султанътъ на Кахгаръ потърси шута си — Гърбушко, който бѣше изчезналъ отъ вечерята. Следъ дълго търсене, придворнитѣ му казаха:

— Господарю, твоятъ гърбушко вчера се напилъ, излѣзълъ да скита по града и тая сутринъ го намѣрили мъртавъ. Завели предъ сждията единъ христианинъ, обвиненъ въ убийството му, но тѣкмо щѣли да го бѣсятъ, дошълъ другъ човѣкъ, а следъ него още единъ, които се самообвинявали и оправдавали единъ другото. А сега сждията разпита и четвъртия, който каза, че е истинскиятъ убиецъ.

— Иди бързо, каза той, кажи на сждията да доведе веднага обвиняемитѣ и да донесатъ сжшо трупа на бедния Гърбушко, когото искамъ да видя за последенъ пѣтъ.

Слугата отиде и стигна при бѣсилката тѣкмо когато палачътъ дърпаше вѣжето за да обѣси шивачътъ.

Той извика да спратъ и предаде на сждията заповѣдта на султана.

Когато всички отидоха предъ султана, сждията разказа точно всичко каквото знаеше за Гърбушко.

Между присѣтствувашитѣ се намираше единъ бръснарь, прочутъ по хитростята си.

— Всичко това е много чудно, каза той, но я да рагледамъ отъ близо тоя Гърбушко.

Той се приближи седна на земята, разгледа внимателно главата на мъртвеца и изведнѣжъ се размѣ толкова силно, че се катурна на гърба си, безъ да гледа, че е предъ султана на Кахгаръ. Следъ като престана да се смѣе, стана и каза:

— Право казватъ, че смъртъ безъ причина не бива!

— Непочтителни човѣче — му каза султанътъ, какво ти се стори толкова смѣшно?

— Господарю, — отговори бръснарьтъ кълна се, че тоя Гърбушко не е мъртавъ и нека ме мислятъ за смахнатъ, ако не го съживя веднага.

(Следва на 4 стр.)

Като се върна въ лагера, заедно съ младото момиче Меджи, Джимъ бѣ приятно изненаданъ. Презъ неговото отсъствие, слугата му Колю и туземцитѣ хванали единъ леопардъ и два великолепни тигра.

Откъдето излизе единъ тигръ, силно разгнѣвенъ, че се намире срещу своя неприятелъ — човѣка!

Дългиятъ ханшикъ на Джимъ изсвири... Джимъ тигръ изрева при удара на този кошненъ ремѣкъ.

Въоръженъ съ пълненъ револверъ и съ камшикъ Джимъ влиза въ клетката. Молю отвори единъ капакъ...

Въ момента, когато некаше да го удари втори пътъ, Джимъ се подхлъзна. Тигрътъ скочи, като реваше този пътъ отъ удоволствие.